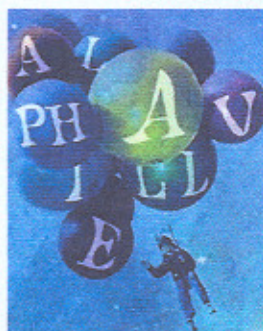

SECRET SPELLS

A visszatérés éve

Interjú Marian Gold-dal

Novemberre jelentették be az új Alphaville albumot a *Catching Rays On Giant*-et. Mi várja a hallgatót az új lemeznél, hogyan szól ma az Alphaville és mit készítenek elő?

Nos, hogy mi vár a hallgatóra? Először is 12 vadonatúj dal, melyek közül kettőt az elmúlt 4 évben többször játszottunk élőben. Ez az első album, amit teljesen új összetételben vettünk fel, mert 1997 óta nem adtunk ki új albumot nagy kiadónál. Ez 13 évvel ezelőtt volt, akkor még Bernhard Lloyd az együttesben volt. Rick már korábban kilépett. Már 6 éve együtt játszom a mostani tagokkal az AV live formációjában. Ennyiben ez ma egy teljesen új szituáció. De úgy gondolom, hogy a fő irányvonalat, ami az AV-t jelenti, tovább tudtuk folytatni. 2003-ban egy online projektet szerveztünk, ahol egy nyitott webes produkcióban a rajongóink közreműködésével egy albumot gyakorlatilag online hoztunk létre. 4 cd jött létre, amit Crazyshow címmel jelentettünk meg. Az elmúlt 7 évben folyamatosan turné voltunk, Londonban és Berlinben voltunk otthon, új dalokat írtunk, így a mostani CD készítésekor egy nagy zenei tárházhoz tudtunk visszanyúlni. Mondhatni egy első-album-szituációban voltunk. Rengeteg előnye volt egy koncepciót vetíteni és aztán meg is valósítani. Úgy gondolom, hogy egy nagyon zárt album jött létre, valószínűleg a legtömörebb és a legzártabb, amit valaha készítettünk. Volt az együttes múltja valamilyen befolyással az alkotásra, a dalok írására?

Igen, hogyne. A múlt mindig nagy szerepet játszik, ha az ember dalokat ír. A múlt az az alap, amiből az ember alkot, ha új dolgokat vesz fel. Van néhány szám az albumon, aminek anekdotikus karaktere van, mint pl. az utolsó, ami egy szituációt ír le, ami velem történt röviddel egy koncert előtt Port Of Spain-ben és ezt az esetet tükrözi vissza. Van még néhány másik szám, amik teljesen konkrétan a múltunk bizonyos eseményeivel

játszanak, különösen azok, amelyeket az elmúlt 7 évben írtunk. Ugyanakkor mindenképpen el kell mondanom, hogy az album nem ad áttekintést az utolsó 7 évről. Természetesen csak egy szelet abból, amit átélünk. De az élmények a legelső háttér, ezek azok, amelyek új dalok írására ösztönöznek.

Volt az Alphaville múltjában egy sikeres szakasz, és egy időszak, ami zeneileg nagyon értékes volt, de nem volt annyira sikeres. Gondolkozik ezen az ember, ha új albumot ír?

Egyszerűen: az ember sikeres akar lenni. Ennyiben gondolkozik rajta. De arról, hogy mi történ igazából, kevesebbet, inkább arról, hogy hogyan is alakítsa át optimálisan a dalokat. Az Alphaville karakterisztikus hangzását minden lemezünkön megőriztük, és ez az új albumunkon is hallható. De nincs visszaigazolás az első 3-4 albumunkhoz, amelyek meglehetősen sikeresek voltak. A perspektíva a jövő irányába mutat. Kétségtelenül van egy csomó ember, akik miután meghallgatták az albumot, azt mondják, hogy erős párhuzamot látnak az első albumunkkal. Ez talán a koncepción múlik. Most először tértünk vissza a slágerorientált dalkiválasztáshoz, ennyiben valóban párhuzamot lehet vonni az első albumunkkal.

A borító nagyon futurisztikus lett. Nagymesternek mutat téged, körülvéve különböző találmányokkal, szerkezetekkel és eseményekkel.

Milyen ötlet rejtőzik mögötte? A kép egyes elemei asszociációk az albumon található szövegekhez és dalokhoz, és aki a dalokat figyelmesen hallgatja, meg tudja találni a borítón. De egyszerűen ötleteket is kaphat tőle. Mivel ezeket a mozaik kövecskéket, amelyekből a borító összeáll mindenekelőtt a zene és a szöveg inspirálta, egy vizuális benyomást ad az album eseményeiről. Tulajdonképpen nem terveztük, hogy egy nyomatékos koncepciót írjunk, és egy koncepcióalbumot készítsünk, de többé-kevésbé az az fejlődött. A koncepcióalbumoknál - legalábbis az én nézetem szerint - az első meghallgatáskor nyert összbemérés a második alkalommal egy teljesen más perspektívából teljesen újként mutatkozik meg. Ez tulajdonképpen nagyon jól működik az új albumunknál. Büszke lennék, ha előre így terveztem volna, de nem tettem. Egyszerűen így adódott és ennek nagyon örülök.

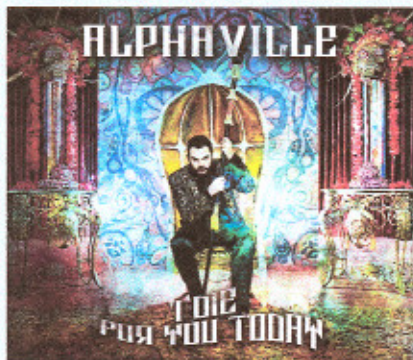
Mit jelent az album címe? Egy csomó "titok" található az albumon, és dolgok, amik nincsenek annyira közvetlenül elmagyarázva. Az album címe az egyik közülük. Nagyon erősen inspiráltak az események, amelyek az alkotás alatt történtek. Ehhez nem szeretnék többet hozzáfűzni. De amit a címen nagyszerűnek tartok: meghív, hogy magad találj ki hozzá valamit. A túl sok magyarázat elzárja ezt az utat a hallgatótól. Amikor a tracklistát készítettem - miután minden szám elkészült és a számokat először a helyes sorrendben hallgattam, akkor derült ki számomra, hogy istenem, ez egy koncepcióalbum. Ez ódivatú, egyáltalán nem akartunk koncepcióalbumot készíteni, de valahogy mégis az az formálódott. A magányosság különböző variációiról szól, tulajdonképpen ez a durva képaláírás, ez a főszereplője minden dalnak, ez az album fő témája.

(folytatás a 4. oldalon)

BEKÖSZÖNTŐ

Soha nem gondoltam volna - az együttes pályafutását ismerve - hogy hét évet kell majd várnom egy Alphaville albumra. Ötéves várakozásra már volt példa, s mi tagadás az is maradandó nyomot hagyott bennem, de ez a mostani valahogy mégis más volt. Egy kissé elviselhetőbbé tette a várakozásom az információ terjedésének óriási változása, felgyorsulása. Az internetnek hála, így naprakész lehettem a várakozás hosszú és üres pillanataiban is. Azért persze nem voltak olyan üresek az elmúlt évek, hiszen a Crazyshow 2003-as megjelenése óta az együttes folyamatosan dolgozott új dalain és minden évben adtak azért koncerteket is bőven. Fanzinunk eme számában összefoglaljuk a 2010-es eseményekben gazdag esztendőt és körbejárjuk azt a bizonyos Óriást.

A visszatérő kislemez I Die For You Today

Az Alphaville új kislemeze, az *I Die For You Today* 2010. október 22-én jelent meg Németországban, de október 8-tól már megvásárolható volt digitális formátumban is. Az új dal megjelentetésével sok dolog megváltozott az együttes körül, a legszembetűnőbb talán az volt, hogy az Alphaville ismét beállt a sorba és egy nagy lemezkiadóhoz szerződött. A Universal jó választásnak tűnt, hiszen a kiadó mindent megtett azért, hogy a visszatérés igazán jól sikerüljön. Ne felejtsük el, hogy az együttes utolsó kislemeze, amelyet boltban is meg lehetett vásárolni, a *Wishful Thinking* volt 1997-ben, s bizony azóta sokat változott a világ az internet elterjedésével. Az utolsó, klasszikus értelemben vett média megjelenésüket is ekkorra tehetjük, hiszen a *Salvation* megjelenése és a Wea-val való szakítás után a csapat tulajdonképpen csak az interneten forgalmazta lemezeit. (Kivétel a koncert, illetve a remix album volt.)

S mivel az elmúlt évtizedben hozzászoktunk, hogy az Alphaville csendben és csak a háttérben színesítette a világ zenei palettáját, nagy meglepetés volt számomra a régi útra való visszatérés, vagyis egy újbóli, nagy lemezkiadó választása. Ennek eredménye természetesen meg is lett – hála Istennek azért pozitív értelemben – mert a német sajtó a 2010-es év legnagyobb visszatéréseként ünnepelte az Alphaville-t. Ehhez természetesen kellett egy nagyszűrű sláger, videóval, felhajtással,

amelynek sikeréért a Universal azt hiszem, mindent maradéktalanul meg is tett. 2010. augusztusának végén volt az új kislemez, az *I Die For You Today* rádiós premierje Németországban, s a dal rövid idő alatt meg is hódította a német rádiók listáit. Eredetileg október 8-án jelent volna meg a single, de ekkor csak a videó bemutatójára került sor, illetve a digitális vásárlás lehetősége indult útjára. Óriási várakozás előzte meg a kislemezt részéről, mert már maga az a tudat is, hogy cd-t vásárolhatok, lázba hozott. Mi tagadás, a 2003-as *Elegy*, vagy a 2001-es *Forever Young* és *Dance With Me* remix cd-k, eléggé lekarcsúsították az elmúlt évtizedet kislemezek szempontjából. Ezek után igazi örömnép volt 2010. október 22.: az új kislemez végre megjelent.

A borító igazán mutatósra sikeredett, s megmerem kockáztatni, hogy az együttes pályafutásának legszebb és legszínesebb kislemez borítója ez. Fő motívuma Marian, akit eléggé démonira festettek, egy trónon, valamiféle hosszú varázsbottal kezében ül és bámul mélyen a szemünkbe. A belső borítón a címek és egy fotó az új albumról, mellette a megjelenésének formátumai felsorolva.

A lemezre az *I Die For You Today* kettő verziója került. Az első az albumról kimásolt verzió, a második pedig egy akusztikus változat. Mivel ez nem egy igazán „új” dal az együttes történetében – először a 2004-es ünnepi koncerten hangzott el, s azóta csaknem állandó koncertdarab-sajnos akkora meglepetéssel nem is bírt. Bár, ha jobban belegondolok, akkor mégis, hiszen a koncerteken játszott verziótól, ez azért mégiscsak különböző lett. A produceri munka megtette hatását, mert egy nagy adag alphavilles feelinget kapott a dal, olyat,

amelyet sokszor éreztem már korábbi kislemezek kapcsán. Zeneileg benne van az a himnikus aspektus is, amelyet én annyira szeretek az együttes dalaiban. Ezt leginkább a fő szinti motívum viszi a dalban, Marian remek éneke pedig még rátesz egy lapáttal. A nótá kapott egy húzós, magával ragadó ritmusszekciót, amelyen remekül építkező, inkább elektronikus hangszereleést hallunk, bár a gitártémákat is remekül hozzákeverték. Az akusztikus verzió elsőre talán unalmas volt, de idővel szerethetővé és élvezhetővé nőtte ki magát. A fő motívumot szépen viszi a zongora és a női vokál sokat dob ezen a változaton. Csalódás annyiban volt az új single, hogy csak kettő dal kapott helyet rajta, b oldalas dalt egyáltalán nem kaptunk.

A videóról csak röviden: ez is egy meglepetés volt, hiszen talán a *Soul Messiah* volt az utolsó kislemez 1999-ben, amelyhez igazi videó készült, bár az sem volt hivatalos, a *Forever Young* 2001 remix pedig inkább amolyan best of videó volt a maga animációs felfogásával. Az új videó egy meglehetősen egyszerű koncepcióra épülő, látványos elemeket mellőző, amolyan tucat klip lett, szép lányokkal és vőlegény Gold-dal. De hát valljuk be, videó nélkül elképzelhetetlen lett volna a visszatérés és a dal sikere. S hogy az együttes és kiadója jól dolgozott, mi sem bizonyította jobban, hogy a kislemez a 15. helyen nyitott a német single listán. Ez hihetetlen siker, ha azt nézzük, hogy a *Dance With Me* volt az utolsó Top 20-as kislemeze az Alphaville-nek 1986-ban Németországban!

Mindezek után pedig következhetett az együttes régóta várt új albuma a *Catching Rays On Giant*.

A visszatérő album Catching Rays On Giant

Nehéz helyzetben vagyok, amikor az Alphaville új albumáról írok. Egyrészt mert, nagyon sokat vártam erre a korongra és a végeredményt tekintve nem erre számítottam, másrészt pedig túlságosan elfogult vagyok az együttessel, így nem biztos, hogy az, amit leírok - bármennyire is szeretném - objektív véleményt tükröz majd.

Az album borítója már önmagában elég sok érdekes dolgot tartalmaz, ahogy egy rajongó barátunk, Tor Salqvist korábban leírta a fórumunkon: "Ami szembetűnő, hogy a borító az *Obama Deception* dokumentumfilm borítójára hajaz, csak az amerikai elnök helyett, Marian arca van a maszkon. A dokumentumfilm arról szól, hogy Obama csak egy báb, akit a háttérből irányítanak a nagyok (giants), akiket nevezhetünk akár Illuminatusoknak, szabadkőműveseknek, akár egyébnek is. A borító tele van szabadkőműves szimbólumokkal: a háromszög mindjárt az elején a legegységesebb, de a lemez borítóján is a fogyasztói társadalom megannyi szimbóluma jelenik meg: hamburger, tévé fejű ember, "hívj engem" feliratú TV, egy cirkuszi sátor, a bevetésre szálló harci repülő. Én úgy raktam össze ezeket az utalásokat, hogy tulajdonképpen ebben az esetben Marian Gold a báb, akit a háttérből irányítanak a nagyok, vagyis a lemeztársaság. Magyarul, azt kell tenniük, amit mondanak nekik, az Alphaville így ismét a fogyasztói társadalom részévé válhatott, mint árucikk.

Az album címe ugyanakkor egyfajta tiltakozás mindezek ellen: Észrevevesszük a fénysugarakat az óriáson, azaz a fogyasztói társadalom (giant) azért kaphat értékes és igényes termékeket (Alphaville) is a tömegcikk mellett. A szövegekben is rejtve ugyan, de benne vannak az utalások erre a helyzetre. Rögtön a nyitó dal a *Song For No One (But Myself)* erről szól, de a *Phantoms* is, amellyel igazából záródnia kellett volna a lemeznek, ha a keretes összképhez ragaszkodnánk. De Gold tovább megy: a *Miracle Healing* talán utalás arra, hogy van esély a csodálatos gyógyulásra, kikeveredni ebből a betegségből, kitörni a taposómalomból, mint amire volt is már példa pályafutásuk során. De mint valami fekély, újra és újra visszatér a zenész életében ez a helyzet, és ez az, amiről burkoltan az album egésze szól. A többi dal is egy valamihez (vagy valakihez) való kötöttségről szól, és ez teszi igazán egységessé mondanójában is az anyagot: eléggé ironikus és csak a felszínen kapunk egyszerű szövegeket. Zeneileg sokaknak csalódás lehet ez a nagylemez, bár én nem értem a fanyalgókat: az Alphaville mindig is egy pop együttes volt és maradt, annak ellenére, hogy voltak zenei kirándulásaik különböző műfajokba. Az utolsó, *Crazyshow* albumhoz képest ez jóval egységesebb, ugyanakkor poposabb, slágerebb és ez által eladhatóbb is. Azt hiszem így kell szólnia 2010-ben egy elektro-pop lemeznek. Nyilvánvaló, hogy csak ilyen slágerzenével válhatott ismét árucikké az együttes, de hozzáteszem, ez nem jelenti azt, hogy ez az album nem jó, sőt. Igényes, jól hangszerelt és nagyon jól megszólaló albumot kaptunk, amely méltó az együttes nevéhez, és remekül illik bele a zenekar pályafutásába, annak ellenére, hogy az Alphaville igen csak átalakult az elmúlt negyed évszázad alatt. Ezért is tartom feleslegesnek a korábbi anyagokhoz való hasonlítását, mert azokat nem a jelenlegi tagokkal készítette el Marian Gold.

Igazából három csoportra osztottam az album dalait: egyrészt vannak a tipikus Alphaville-es dalok, amelyek valamennyire a régi, himnikus, szintetizátoros feelinget idézik, így az *I Die For You Today*, a *Call Me*, és a *Phantoms*. A balladákhoz természetesen a *Heaven On Earth*, a *The Deep*, a *Carry Your Flag* és a *Miracle Healing* jöhet. A maradék dalokat egyszerűen a húzószábon dalok kategóriájába tettem, amelyek remekül viszik az anyagot lendületükkel, frissességükkel. Kiemelkedően jó az *End Of The World* és a *The Things I Didn't Do*. A *Gravitation Breakdown* egy kicsit az utolsó album világát idézi a maga nyers és progresszív hangulatával, az albumnyitó *Song For No One* pedig nagy sláger lehet triviális zenéjével, jellegzetes füttyös motívumával. Alig hittem a fülemnek, amikor először hallottam a lemezt, mennyire fut az anyag és nem ül le lendületében egyszer sem, még a *Call me down*-nál sem, amelyet sokáig nem tudtam mire vélni. Köszönhető ez persze a kiváló női háttérzeneeknek is, amelyekkel szerencsére nem fukarkodtak a lemezen. Igazából egyetlen kivétlnivalóm lenne az albummal kapcsolatban: a két régi dal. Bármennyire is szeretem őket, valahogy zavarnak. Mégpedig azért, mert ezt a két gyöngyszemet (mert hát azok) a CS albumon már nagyon megszoktam. Ott a helyük. Ráadásul így, újra hangszerelve nekem már sok(k) volt. A *Carry Your Flag*-ben a második versszak utolsó soránál hallunk egy (fülünknek szokatlan) nem éppen oda illő hangnemműtást, ami meg is töri a dalt rendesen, a *Miracle Healing*-et meg szerintem egyszerűen agyoncsapják a női vokálok. Halkan jegyzem meg: át is szoktam lépni ezt a két dalt.

Zárásként mit is mondhatnék mást, minthogy örülök ennek az albumnak, mert végre egy "igazi" kézben fogható normális lemezt kaptam. Örülök, hogy van és zenél az Alphaville - és így, lassan 40 felé is megdobogtatják a szívemet, mint anno gyerekkoromban. :-)

Interjú Marian Gold-dal

folytatás az első oldalról

Ha az ember az Alphaville-ről beszél, egyből olyan egyszerű popdalokra gondol, mint pl. a Forever Young, mely egy egész évtized himnuszává vált. Nagyobb igényeket állít magának a dalok íráskor, az együttes nagy sikereivel a háttérben?

Igen, de ez kevésbé függ össze a nagy sikerekkel, inkább azzal, hogy a növekvő korral nekem egyre jobban nehezemre esik dalokat írni, mert az ember egyre kritikusabb lesz magával szemben, egyre több tapasztalatot gyűjt, és a dalírás egyre erősebb racionális nyomatókat kap. Sok dolog, ami korábban ösztönből, vagy megérzésből készült, most egyszerre nagyon racionalizált, a fejből kormányzott. Ezt az analitikus helyzetet letenni, és ismét az intuitív aspektusra áttérni - ahogy sajnálatomra meg kellett állapítsam - a növekvő korral meglehetősen nagy erőt igényel. De ha valakinek az az örülete, megszállottsága, zeneszeretete van, ami nekem, az ugyanúgy, mint korábban - mozgat, és ez még így sem olyan rossz. Ha még jobban nehezemre fog esni zenét írni, akkor sem fogom abbahagyni. De természetesen a kor csökkenti az outputot, egyszerűen több időre van szükség a szövegek írásához, mint korábban.

Ha az új albumot zeneileg összehasonlítjuk a régi Alphaville albumokkal, leginkább az a szembetűnő, hogy ennek az albumnak ereje van. Ez azért egy másik alkotási mód, mint amire emlékszünk.

Az különbség talán abban van, hogy az eddigi karrierünk során 8 vagy 9 albumot készítettünk. Ez nem különösebben sok, mert mindig sok időre volt szükségünk. Ehhez szoktunk a kezdetektől. Amikor az első albumunkat készítettük, komplett amatőrök voltunk, senki nem tudott rendesen játszani, rá voltunk szorulva a kis ritmusgépeinkre és más játékszereinkre, hogy a mániákus zenei álmainkat valahogy megvalósíthassuk. Ez természetesen mindig hosszú ideig tartott, így aztán mindig úgy alakultak a dolgaink, hogy egy-egy albumon nagyon sokat dolgoztunk. Ezúttal egész másként volt. A múlt év végén ajánlatot kaptunk az Universal-tól, akik Bushido és Jay-Z *Forever Young* feldolgozásainak sikerei miatt észrevették, hogy a Alphaville név továbbra is

érdekes lehet. Ajánlatot tettek az új album elkészítésére. Nem kaptunk tőlük sok időt, extrém nyomás alatt álltunk, amit korábban egyáltalán nem ismertünk a kényelmes hippi mentalitásunkkal. Ez ahhoz vezetett, hogy sok döntést ösztönösen, hasraütésszerűen hoztunk meg, nem igazán átgondoltan, és talán ezért több dolgot csináltunk jól, mint "normális viszonyok" között általában. Így a demók eredeti erejét átvittük a produkcióba, feltételezem, ez lehet az oka. Az egész album stilisztikailag zárt, ellentétben a többi másik albummal, amelyek minden lehetséges irányba mentek. Ez az album talán a legkoherensebb album, amit valaha készítettünk.

Ha már a lemezkiadót említetted, a promócióival mi a helyzet?

Az album megjelenésével rengeteget szerepelünk a médiában, amelyre 10 éve nem volt példa. Technikai okok miatt a tv-ben vagy más alkalomkor nekünk is fél vagy teljes playbacket kell játszunk, én ezt személyesen szörnyűnek tartom, és nagyon nem szívesen teszem. Ilyen rendezvényeken mindig fekete kesztyűt veszek fel. Így legalább a kitartó rajongóink tudják: ez nem igazi, igazából nem énekel, az egész csak színház. De ami fontosabb, hogy lesz tavasszal Németországban egy, az albumot bemutató turné, amelyre jelenleg is készülünk. A turné indulásával párhuzamosan fog megjelenni az album második kislemeze is.

Fordítás: Voyager (2011. január)

(Forrás: www.deutsche-mugge.de és Radio Berlin)

"ITT MARADJAK AZ ÁLLATKERTBEN?"

Kapkodom a fejem. Hová jutott ez a világ? Már egy hónapja, hogy kirobbant - pontosabban kirobbantották ezt az örületet. Gondolom, mindenki tudja, miről is lenne szó. Igen, egyetlen szó: "bikicsunáj". Mint Alphaville rajongót, egy kicsit kényesebben érint ez az ügy. Sokáig gondolkodtam, mi lenne a szerencsésebb: csendben maradni, vagy hangot adni gondolataimnak. De megannyi írást olvasva az elmúlt hetekben, az utóbbi mellett döntöttem.

Adott egy szerencsétlen flótás, némi muzikalitással megáldva, aki úgy gondolta, megmutatja a világnak, micsoda kincs rejlik a torkában. Ezzel még úgy nem is lenne baj, de a hülyeségét meglovagolva, a média internetes szárrá avatta néhány

nap leforgása alatt. Szarka László barátunk és rajongótársunkról (elszántsága erre enged következtetni) lenne szó. Ám ezzel a rajongással vannak némi fenntartásaim. Ez a pali tényleg rajongó, csak korlátozott képességei nem engedték, hogy negyed évszázad alatt úgy megtanulja a *Big In Japan* szövegét - legalább fonetikusan - hogy az még hasonlítson is rá, vagy pedig egyszerűen valaki a kezébe nyomta ezt a sületlenségnek sem nevezhető szöveget, ő meg kihozott belőle valamit. Ezért meg még fizettek is talán neki. Egyre inkább ez utóbbira hajlok.

Azért fasza gyerek ez a "bikicsunáj boj". Olyan nézettséget és népszerűséget produkált marhaságával az utóbbi hetekben, hogy lassan már magam is kezdem vacillálni rajta, és lehet, hogy tényleg ennyire jó? Nem, nem, aki ismeri és igazán szívébe zárta az eredetit, és van némi fogalma a zenéről, az nem mondhatja erre a szemétre, hogy jó. Még poénnak sem. De hát azóta is nap, mint nap jelennek meg az újabbnál újabb mixek - az eredeti zenei alapok felhasználásával is. A fickó lassan majd albumot ad ki, persze ez az egyetlen "dal" lesz rajta 18 féle változatban. Ja és koncerteket is fog adni! Erről jut eszembe - az internetes kommenteket olvasva - olyat is írt valaki, hogy

"most kellene Alphaville koncertet tartani". Persze, és ez a barom lenne a felvezető művész. De igazából azok a megnyilvánulások háborítottak fel, melyek szerint a "bikicsunáj" jobb, mint az eredeti dal. Marian Gold szapulásától már nem is beszélve.

Na, ezt nem kellene! És hogy azért valamelyest közepén tartunk a mérleg serpenyőit: nem akarom bántani azokat, akiknek ez tetszik, hiszen az eredeti Alphaville dal egy rendkívül népszerű és ismert nótá még így 26 évvel a megjelenése után is. Nem is lehetett volna a mi Lászlónk ekkora sztár az eredeti nélkül. Egy valamire azért jó lehet ez a felhajtás: sokan megismerik és megismerhetik az Alphaville dalát, meg majd talán a többit is. A hülyeséget meg majd elfelejtjük. Legalábbis remélem. Már csak arra leszek kíváncsi, hogy a mi drága jó médiánk lesz-e ilyen hangos az őszre várható új Alphaville album megjelenése kapcsán? Persze, hogy nem.

De a mi bikibojunk itt van és marad az állatkertben, hogy learathassa a babérokat. Meg persze clad pár ezer pólót és bőgrét "bikicsunáj" felirattal. Szurkolok neki!

vafe 2010. június 4.